

hvad der var at vente — skulde forløbe sig i sin Præken. Det var nu Meningen at paahøre ham med den fuldkomneste Ro og Opmærksomhed. Men overskred han i sin Tale en vis Sømmelighedsgrænse, skulde hele Menigheden paa et givet Tegn fra Væver Hansen rejse sig og forlade Kirken for siden at indsende en af alle tilstedeværende underskreven Klage til Stiftet.

Paa Slaget ni saas „Dødens“ Knokkelskikkelse at haste med lange Skridt over Gravene henne fra sin Udkigsplads ved Hjørnet af Kirkegaardsmuren. Provstens Kalesche var i Sigte ude mellem de nordre Bakker.

Et Øjeblik efter lod den gamle Melankoliker oppe i Taarnet atter sine Gravtoner høre, og Kvinderne begyndte at trække i Gaasegang ind i Kirken. Mændene derimod samlede sig efter forudgaaende Aftale paa bægge Sider af Indgangen for her at modtage Provsten i Flok og uden at hilse.

Dette skete ligeledes paa Forslag af Væveren. „Thi“ — som han sagde — „der staar ingen Steder skrevet, at Folk skal tage Hatten af for deres Præst.“

Denne lille Indlednings-Skærmydsel mislykkedes imidlertid. Uden at se hverken til højre eller